

РЕШЕНИЕ

№ 41588

гр. София, 12.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав, в
публично заседание на 14.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5686** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. чл. 28, ал.1 от Закона за хазарта /ЗХ/.

Образувано е по жалба на „К И К“ ООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от Ю. И. М., срещу решение № 000030-4308/23.05.2025г. на изпълнителния директор на Национална агенция за приходите /НАП/.

Жалбоподателят оспорва решението като незаконосъобразно – постановено в противоречие с материалния закон и целта му.

Излага съображения, че разпоредбите на § 19 - § 22 от ПЗР към ЗДБРБ за 2024 г. са противоконституционни, тъй като се нарушавал принципът на правовата държава и се придавало обратно действие на норми, с които се утежнява положението на определена категория правни субекти (организатори на хазартни игри), чрез въвеждането на допълнителна финансова тежест върху тях. Това законодателно решение на практика водело до пълно отричане и на принципа на оправданите правни очаквания, пряка последица от което била реалната опасност някои хазартни оператори, които не могат да си позволят да заплатят тези такси, да бъдат принудени да се оттеглят от пазара, поради възлагане на прекомерна, неоправдана, а в определени случаи - непосилна тежест върху тях.

В рамките на принципа за правовата държава и в частност - на правната сигурност, можело да се изведат няколко изключително важни аспекта - яснота, разбираемост и предвидимост на законовите разпоредби; зачитане на оправданите правни очаквания на правните субекти; влизане в сила на нормите след изтичане на подходящ *vacatio legis*; забрана за обратно действие на правните норми освен в изключителни случаи, когато целта, която трябва да бъде постигната,

изисква това и при условие, че оправданите правни очаквания на засегнатите страни са надлежно отчетени. Забраната за обратно действие на правните норми произтича от върховенството на правото като конституционен принцип (Решение № 5 от 2017 г. по к. д. № 12/2016 г. на КС на РБ). В практиката на КС се поддържало, че съгласно изискването за правна сигурност и предвидимост на законодателните решения било конституционно недопустимо законодателят впоследствие да налага с обратно действие неблагоприятни последици за правните субекти, които са действали точно в съответствие със съществуващата нормативна уредба (Решение № 7 от 2009 г. по к. д. № 11/2009 г., Решение № 5 от 2017 г. по к. д. № 12/2016 г.). „Правната сигурност и стабилност са характеристики на правовата държава, която изисква трайно и последователно законодателно регулиране на обществените отношения“ (Решение № 8 от 27.05.2021 г. на КС на РБ по к. д. № 9 / 2020 г.). В Решение № 8 от 2017 г. по к. д. № 1/2017 г. на КС на РБ се посочвало, че съгласно принципа за защита на оправданите правни очаквания, трябвало да не се допускат „внезапни, неочаквани и непропорционални на конституционните стандарти законодателни промени“. В областта на данъчното право се въвеждала абсолютна забрана за обратно действие на правните норми. В Решение № 9 от 1996 г. по к. д. № 9/1996 г., съдът посочвал, че „нормите, с които се въвеждат данъчни задължения или данъчни улеснения, трябва да бъдат създадени преди времето, за което те се отнасят“, както и че „всеки правен субект трябва предварително да знае какви суми и в какви срокове ще плаща в бъдеще. Той не може да бъде обременен със задължения за плащане за минало време, които действащият закон тогава не го задължава да плаща“.

Жалбоподателят счита, че същинското обратно действие е забранено в настоящата хипотеза, тъй като се касае за обратно действие на норми, които създават задължения за правните субекти, доколкото тези задължения накърняват придобити вече права. Недопустимо било, Народното събрание да променя законите в полза на държавата и във вреда на гражданите и юридическите лица (Решение № 7 от 2001 г. по к. д. № 1/ 2001 г., Решение № 10 от 2009 г. по к. д. № 12/2009 г., Решение № 3 от 2019 г. по к. д. № 16/2018 г.), защото по този начин се нарушавал принципа на правната сигурност и предвидимост.“ (Решение № 12 от 2010 г. по к. д. № 15/2010 г., Решение № 3 от 2019 г. по к. д. № 16/2018 г., Решение № 4 от 1998 г. по к. д. № 16/1997 г. и Решение № 7 от 2012 г. по к. д. № 2/2012 г.).

Според жалбоподателя, всички проявления на принципа на правовата държава били пренебрегнати, чрез въвеждането на разпоредбите на § 19 - § 22 от ПЗР към ЗДБРБ за 2024 г., поради което същите се явявали противоконституционни. Придадена е била обратна сила на нормите, с които са създадени неблагоприятни последици във вреда на организаторите на хазартни игри, които са съобразили изцяло своето поведение с действащото до този момент законодателство.

В проведените заседания жалбоподателят, редовно уведомен, се представлява от адв. В. И., който поддържа жалбата, а в хода по същество на спора пледира за нейното уважаване. Моли да бъде отменено решение № 000030-4308/23.05.2025 г. на изпълнителния директор на НАП, като преписката се върне за ново произнасяне с даване на задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Направено е искане за възстановяване на направените по делото разноски, които възлизат съобразно представен списък по чл.80 ГПК в размер на сумата от 10 850, 00 (десет хиляди осемстотин и петдесет) лева.

Ответникът – изпълнителен директор на НАП, се представлява от юрк. Д. Д., който оспорва жалбата. В хода по същество моли за нейното отхвърляне и потвърждаване на акта, поради издаването му от орган в рамките на неговата компетентност, при спазване на предвидената форма и без да са били допуснати нарушения на процесуалните правила и материалния закон. Заявено е искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В писмени бележки се обобщава, че задължението на организаторите на хазартни игри да внесат увеличен размер на таксата за поддържане на своя лиценз се отнасяло единствено до оставащия период на действие на лиценза след влизане в сила на чл.30, ал.6 ЗХ /изм. ДВ. бр.108/31.12.2023г./. В случая, държавната такса следвало да бъде доведена само за периода от 01.01.2024 г. до 27.05.2031 г. Не се засягало по никакъв начин дължимостта на таксата за периода предшестваша законодателните промени, обн. ДВ. бр.108/2023г. в сила от 01.01.2024г.

Налице била хипотезата на несъщинско обратно действие на правните норми, изразяваща се в преуреждане на висящи правоотношения занапред, а не от минал момент, без да се ревизират вече настъпили последици. Позовава се на решение № 5/2017 г. по к.д. 12/2016г. на Конституционния съд на Република България, че „докато ретроактивността *stricto sensu* е допустима само по изключение, несъщинската ретроактивност е по правило възможна... Незабавното прилагане на закона е съвместимо с принципа на закрила на правната сигурност“. Прилагането на закон към заварено положение не означавало обратно действие на новия закон (така Решение № 9/1996 г., Решение № 12/2010 г., Решение № 10/2011 г. на КС на РБ).

Възприемането на доводите на жалбоподателя, че е нарушен принципът на оправданите правни очаквания, би означавало, че за целия срок на действие на издадения лиценз за организиране на хазартни игри, в случая 10 години, съответният организатор би разполагал с еднакви задължения и би следвало да отговаря на едни и същи изисквания, действали единствено към момента на издаване на лиценза, без да се взимат предвид последващи изменения на законодателството, съобразени с нуждата от развитие на обществените отношения в страната и функциите по регулация в областта на хазарта. Подобно разбиране не следвало да бъде споделено. „К И К“ ООД, ЕИК[ЕИК], продължавало да осъществява дейност по организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала в [населено място], [улица], като лицензът не е бил предсрочно прекратен и не са били налагани принудителни административни мерки /ПАМ/ по реда на чл. 85 и чл. 86 от ЗХ.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че жалбата е основателна и следвало да бъде уважена.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл.235, ал.2 ГПК във вр. чл.144 АПК, приема за установено следното от фактическа страна:

С Решение № 000030-1732/14.05.2021 г. на изпълнителния директор на НАП е бил продължен срока на издаден лиценз с 10 (десет) години на „К И К“ ООД за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала, находяща се в [населено място], [улица], чрез експлоатация на 24 (двадесет и четири) броя игрални автомата с 29 (двадесет и девет) броя игрални места и 4 (четири) броя системи за формиране на премия джакпот. Посочено е, че размера на дължимата държавна такса по чл.30, ал.1 ЗХ във вр. чл.3, ал.1, т.4, б.“а“ от Тарифа за таксите /ТТЗХ/ е в размер на сумата от 8 900, 00 (осем хиляди и деветстотин) лева. Държавната такса за издаване и поддържане на лиценза е в размер на сумата от 100 000, 00 (сто хиляди) лева на основание чл.30, ал.6 ЗХ във вр. чл.26, ал.1, т.6 ЗХ.

Дружеството „К И К“ ООД е подало декларация вх. № 26-К-295/19.02.2024 г. и е заплатило на 27.02.2024г. въведените допълнителни държавни такси в рамките на предписания от § 22, ал. 3 от ЗДБРБ срок, като в конкретния случай тази сума е в размер на 110 000, 00 (сто и десет хиляди) лева, за периода 01.01.2024г.-27.05.2031г. (общо за 88 месеца).

От жалбоподателя е било подадено искане вх. № 26-К-1067/17.05.2024г. да бъде извършено прихващане или възстановяване на сумата в размер на 110 000, 00 (сто и десет хиляди) лева, платена на основание §22 от ПЗР на ЗДБРБ във вр. чл.30, ал.6 ЗХ (изм. ДВ.бр.108/30.12.2023г. в

сила от 01.01.2024г.).

С АУПДВ № П-04001224098108-004-001/14.06.2024 г., издаден от инспектор по приходите при ТД на НАП- В. Т., потвърден с решение № 113/04.11.2024 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ - В. Т., е било оставено без уважение искането за прихващане и/или възстановяване, като е прието, че не е налице задължение, различно от декларираното и внесено от жалбоподателя по чл.30, ал.6 ЗХ във вр. § 19-§ 22 от ПЗР на ЗДБРБ (обн. ДВ. бр.108/30.12.2023г. в сила от 01.01.2024г.).

Този административен акт е бил обжалван от „К И К “ ООД, пред Административен съд-Монтана. С решение № 77/23.01.2025г. по дело № 501/2024г. е била обявена нищожността на АПВ № П-04001224098108-004-001/14.06.2024 г. на инспектор по приходите при ТД на НАП – В. Т., потвърден с решение № 113/04.11.2024 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ - В. Т.. Преписката е изпратена на компетентния орган – изпълнителен директор на НАП, да се произнесе по същество по искане за прихващане и/или възстановяване, вх. № 26-К-1067/17.05.2024 г.

С решение № 4543/30.04.2025г. по дело № 3219/2025г. на ВАС на РБ, VIII-мо отделение, е било оставено в сила решението на първоинстанционния съд.

С обжалваното решение № 000030-4308/23.05.2025 г. на изпълнителния директор на НАП е оставено без уважение искане вх. № 26-К-1067/17.05.2024г. на „К И К“ ООД да бъде извършено възстановяване на сумата в размер на 110 000, 00 (сто и десет хиляди) лева, съставляваща платена държавна такса по чл.30, ал.6 ЗХ, изчислена съобразно § 22 от ПЗР на ЗДБРБ за 2024г. (обн. ДВ. бр.108/30.12.2023г. в сила от 01.01.2024г.).

В мотивите на решение е прието, че изпълнителният директор на НАП нямал законово уредена компетентност да преценява наличие на противоконституционност на законови изменения, правни норми и актове на Народното събрание на Република България в цялост, каквато притежавала единствено К. съд на Република България. Органът бил длъжен да прилага закона във вида в който е обнародван, в съответствие с целите и духа му, както и в рамките на обвързаната компетентност, която му е предоставена. Заплащането на нововъведената държавна такса било обусловено от необходимостта от поддържане на институционален апарат и финансови средства с цел пълно, всестранно, законосъобразно и целесъобразно осъществяване на надзор върху хазарта. Този надзор включвал извършването на задължителни регулярни проверки по чл.89 ЗХ, такива по дадени жалби и/или сигнали физически и/или юридически лица, както и проверки върху дейността на организаторите на хазартни игри по реда на Закон за мерките срещу изпирането на пари /ЗМИП/, което ангажирало значителен допълнителен ресурс на приходната администрацията, респ. обуславяло заплащането на такса за поддържане на лиценза за целия негов срок. Не съществувала възможност, ответникът да избира дали да събира в пълен размер или не предвидените в ЗХ такси. Изпълнителният директор на НАП действал при условията на обвързана компетентност и бил длъжен да събере всички държавни такси от искателя, свързани с осъществяваната от него дейност. Липсвала също правна възможност (в ЗХ и чл.5 ЗДТ), за освобождаване на дружеството от заплащането от държавни такси.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима, защото е насочена срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, подлежащ на съдебен контрол, както и е подадена от активно легитимирано лице – негов адресат в преклузивния 14 (четирнадесет) дневен срок, считано от 23.05.2025г.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съдът, след като извърши проверка за законосъобразност на атакувания акт на основанията, сочени от оспорващия, и служебно на всички такива по чл.146 АПК, приема следното:

На първо място, актът е издаден от компетентен орган, защото съгласно нормата на чл. 16 от Закона за хазарта (ЗХ), държавният надзор в областта на хазарта и свързаните дейности се осъществява от изпълнителния директор на НАП. Изпълнителният директор на НАП е материално компетентният орган да се произнася по подадените искания по ЗХ, включително да възстановява, съответно прихваща срещу други изискуеми задължения, или да отказва възстановяването на недължимо платени такси.

На второ място, решението е в писмена форма, в него са посочени, както правните, така и фактическите основания за издаването му. Волята на административния орган е ясно изразена, не съществуват пропуски или грешки, което е предпоставка за правилното упражняване на съдебния контрол и осигурява възможност на оспорващия да организира адекватно защитата си в процеса. Ответникът, чрез своите фактически констатации обосновава е посочил действителното правно положение, не е налице непълнота на фактите, а след анализ и проверка на същите, съдът приема, че те са и реално настъпили. Не се установява порок във формата по см. на чл. 146, т. 2 от АПК, който да обуславя отмяна на акта.

На трето място, не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да предпоставят отмяна на решението по см. на чл.146, т.3 АПК.

Преценката на органа е направена, след обсъждане на релевантните факти и обстоятелства в изпълнение на разпоредбите на чл.35 и чл.36 от АПК. Съобразно служебното начало в административния процес, ответникът е събрал всички необходими доказателства, извършил е надлежна проверка на същите, а окончателният правен резултат е в съответствие с приетите фактически установявания. Не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са довели до неправилно приложение на материалния закон, тъй като фактите вярно са подведени под съответните разпоредби на ЗХ. Не е нарушено и накърнено правото на участие и защита на жалбоподателя в хода на протеклото производство.

На четвърто място, решението е издадено при правилно приложение на материалния закон, поради което не е осъществено основанийето по чл.146, т.4 АПК за неговата отмяна.

Жалбоподателят „К И К“ ООД е организатор на хазартни игри с игрални автомати, в игрална зала в [населено място], [улица] със срок на действие на лиценза до 27.05.2031г. Не е спорно, че е заплатил дължимата държавна такса по чл. 30, ал.6 от ЗХ по формулата на § 22 от ПЗР на ЗДБРБ за 2024г. за 88 месеца в размер на 110 000, 00 (сто и десет хиляди) лева, както и че действието на този лиценз не е предсрочно прекратено, респ. той не е окончателно отнет към момента на издаване на обжалваното решение (23.05.2025г.) и понастоящем.

Към момента на издаване на решението за продължаване на срока с 10 години на издаден лиценз по чл.36, ал.1 ЗХ, а именно: 14.05.2021г. разпоредбата на чл.30, ал.6 ЗХ (в ред. ДВ. бр.69/04.08.2020г.) е гласяла, че „за издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 25 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 50 000 лв., когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. За издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 10 години се събира еднократна държавна такса в размер на 100 000 лева“.

С нормата на §22 ПЗР на ЗДБРБ за 2024г. е установено, че организаторите на хазартни игри с игрални автомати с лицензи, издадени преди 01.01.2024г. (какъвто е настоящият случай) също дължат таксата по чл.30, ал.6 ЗХ, но в размер, определен по посочената формула: $A = B:C \times D$, където: А е дължимата такса; В е таксата по

чл.30, ал.6 ЗХ; С е общият брой месеци от срока на действие на издадения на организатора лиценз; D е броят месеци на действие на лиценза, оставащи след 1 януари 2024г. Указано е в ал.2 на §22, че когато срокът на действие на лиценза в месеци след 01.01.2024г. не изтича в края на календарен месец, определянето на общия брой месеци от срока на действие на издадения на организатора лиценз за целите на изчисляване на дължимата еднократна част от таксата по ал.1 се закръглява надолу до края на предходния календарен месец. Дължимата еднократна част от таксата, се декларира и внася в срок до 28.02.2024г. при условията и по реда на чл.92 ЗХ (§22, ал.3).

Нормата на §22, ал.1 ПЗР на ЗДБРБ за 2024г. /отм./ изрично обвързва размера на таксата по чл.30, ал.6 ЗХ, с оставащия срок на действие на лицензите за организиране на хазартни игри с игрални автомати, издадени преди 01.01.2024г. Уредбата е с временен характер, като само тази еднократна част от таксата, определена по формула с еднократно действие, се декларира и внася в срок до 28 февруари 2024 г. при условията и по реда на чл. 92 от ЗХ. Както вече се изтъкна, „К И К“ ООД е декларирало и внесло на 27.02.2024г. еднократна такса за поддържане на лиценз в размер на 110 000, 00 (сто и десет хиляди) лева, за 88 месеца, считано от 01.01.2024г. до 27.05.2031г., когато изтича срока на издадения лиценз.

Доводите на жалбоподателя се изразяват, че с горесцитираната разпоредба се нарушава принципа на правовата държава, правната предвидимост и сигурност (включително нарушаване забраната за ретроактивност, която индиректно осигурява закрилата на оправданите очаквания) и на изискването за пропорционалност на ограничаването на правата (твърди се ограничаване на придобити вече права).

Процесната такса и нейните размери са установени със закон, което съответства на разпоредбата на чл.60, ал.1 във вр. ал.2 от Конституцията на Република България.

Съдът намира за неоснователни твърденията на жалбоподателя за противоречие на обжалваното решение с чл. 4, ал. 1 от Конституцията, поради това, че е бил нарушен принципа на правната сигурност, чрез допуснатото обратно действие на разпоредбата на § 22, ал.1 от ПЗР на ЗДБРБ за 2024г. /отм./

В решение № 5/11.05.2017г. по дело № 12/2016г. на Конституционния съд на Република България е прието следното: „Както в правната доктрина, така и в съдебната практика се прави разграничение между обратно действие на закона, когато той преурежда юридическите факти от момента на тяхното проявление до завършен фактически състав, с който приключва едно правоотношение (ретроактивност *stricto sensu*), **и случаите, когато нововъведен правен режим преурежда за в бъдеще заварени правоотношения, които не са приключили (привидна, несъщинска ретроактивност - незабавно прилагане на закона).** В своята практика К. съд, като подчертава, че правилото за неретроактивност е проява на конституционните принципи за правова държава и

законност, приема, че „хипотезата на прилагане на новия закон към заварено правоотношение не е равнозначно на обратно действие на новия закон (Решение № 12 от 11.11.2010 г., Решение № 9 от 1996 г., Решение № 10 от 2011г.). Конституцията не съдържа забрана за обратно действие на правните норми във всички области на правото, а тя произтича от върховенството на правото като конституционен принцип (чл. 4, ал. 1 от Конституцията) и е приложима към хипотезите на ретроактивност *stricto sensu*, когато се нарушава доверието в правната система, правната сигурност и придобити права. Изрична забрана в този смисъл се съдържа единствено в чл. 5, ал. 3 от Конституцията по отношение на наказателните закони, които предвиждат нови или по-тежки санкции от отменените. Не е изключен ретроактивен ефект на закона в гражданскоправните отношения и той може да бъде обоснован с публичен интерес, особено ако става дума да правни норми, приети в процес на трансформиране на ценностния фундамент на обществото. Докато ретроактивност *stricto sensu* е допустима само по изключение, **несъщинска ретроактивност е по правило възможна**, когато законодателните цели не могат да бъдат надхвърлени от интереса на индивида в продължаващото действие на предишния закон. Незабавното прилагане на закона е съвместимо с принципа на закрила на правната сигурност, когато е подходящо и необходимо, за да бъде постигната преследваната от закона цел, и се остане в границите на разумно приемливото при цялостно балансиране на "излъганото доверие" и значимостта и спешността на основанията за законодателните промени“.

В конкретния случай, правилото по § 22, ал. 1 ПЗР ЗДБРБ за 2024г. се отнася до действие на законова норма върху заварени правоотношения, юридическите факти, по които са настъпили до влизането в сила на закона, но не са завършили действието си и тези правоотношения продължават да се развиват. Касае се за хипотеза, която е различна от ретроактивност *stricto sensu*.

Отново в решение № № 5/11.05.2017г. по дело № 12/2016г. К. съд на Република България счита, „че несъщинската ретроактивност (когато възникнали в миналото правоотношения продължават да се осъществяват) отива извън границите на конституционно допустимото само тогава, когато този избор на законодателя е неподходящ или не е необходим за постигането на целите на промяната, или ако интересът на засегнатите субекти има тежест, по-голяма от тази на основанията на законодателя да извърши промените, каквито в случая не са налице“.

Както вече бе обсъдено, не е налице обратно действие на разпоредбата на § 22, ал. 1 ПЗР на ЗДБРБ за 2024г. /отм./ и с нея не се отнемат придобити права на организаторите на хазартни игри. Конституцията не изисква неотменност на законодателството, а следователно - не може да има конституционно легитимирано очакване, че законодателят няма да промени своята преценка относно размера на еднократната държавна такса за поддържане на лиценз за игри с игрални автомати. Задължението да се внесе допълнителен размер на таксата касае единствено

оставащото време на действие на лиценза до 27.05.2031г., като не се засяга дейността на организатора на хазартни игри за предхождащия период, считано от 27.05.2021г. до 01.01.2024г.

В заключение, съдът приема, че таксата по чл. 30, ал. 6 ЗХ за периода 01.01.2024г.-27.05.2031г. е платена на законно основание и не следва да бъде възстановявана на жалбоподателя „К И К“ ООД, тъй като действието на лиценза не е прекратено на основание чл.35 ЗХ, нито той е окончателно отнет по реда на чл.86 ЗХ. Като е достигнал до същия извод ответникът е постановил един законосъобразен акт, което обуславя неоснователност на подадената срещу него жалба.

При този изход на спора, искането на представителя на ответника юрк. Д. Д. за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважено, като жалбоподателят следва да му заплати сумата от 200,00 (двеста) лева, определена на основание чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ (изм. ДВ. бр.53/2025г. в сила от 01.10.2025г.) във вр. чл.37, ал.1 от ЗПП.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, от АПК, **Административен съд София-град**, II-ро отделение, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „К И К“ ООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от Ю. И. М., срещу **решение № 000030-4308/23.05.2025г.** на изпълнителния директор на Национална агенция за приходите.

ОСЪЖДА „К И К“ ООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от Ю. И. М., със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет.5, офис № 504, да заплати на Национална агенция за приходите с адрес: [населено място], [улица], сумата от 200,00 (двеста) лева на основание чл.143, ал.3 от АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от получаване на съобщенията за постановяването му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд на Република България.

РЕШЕНИЕТО да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.138 АПК.

Съдия:

